

Arrest

nr. 106 940 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad HALLE, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Halle van 14 december 2012 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 januari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. AVAKYAN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. ZARZOURI, die loco advocaat K. AVERMAETE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 27 augustus 2012, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 21 november 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoekster dient op 14 december 2012 een aanvraag in om toelating tot verblijf teneinde haar Marokkaanse partner, gemachtigd tot een onbeperkt verblijf, in België te vervoegeen.

1.4. Tevens op 14 december 2012 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Halle de beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf. Deze beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 12 bis, §§ 3, 3bis of 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, § 1, derde lid of artikel 26/1, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

[...]

heeft zich op 14/12/2012. (dag/maand/jaar) aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling [...] om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 12bis, §§ 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk: Niet in het bezit van een visum.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en tweede middel, die samen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 12bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 25/2, § 1 en 26 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens betoogt zij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Zij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

“[...] Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing door de gemachtigde van de Burgemeester van de Stad Antwerpen maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 29.07.1991. De beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

[...] Verzoekster is een familielid van een Belgische onderdaan.

Op 17.08.2012 werd verzoekster ingevolge van haar aanvraag tot gezinshereniging met haar Belgische ouder in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie geldig tot 16.02.2013.

Op 14.12.2012 had verzoekster zich begeven bij het gemeentebestuur van Halle teneinde een aanvraag tot verblijf te doen in functie van haar partner, met wie zij een gemeenschappelijk kind heeft.

Voor deze aanvraag steunt verzoekster zich op artikelen 10 en 12bis, §1, lid 2,1° Vw en maakt daarbij alle benodigde stukken over aan verweerder.

Niettegenstaande dat weigert verweerder de aanvraag van verzoekster aan te nemen daar zij van oordeel is dat verzoekster teneinde in toepassing van artikel 12bis, §1, lid 2,1° Vw een aanvraag te doen in het bezit dient te zijn van een visum.

Verweerder meent dat de Attest van Immatriculatie waarvan verzoekster in het bezit is, niet kan gezien worden als een toelating dan wel een machtiging tot verblijf in de zin van artikel 12bis, §1, lid 2,1° Vw. Dat verzoekster derhalve in het bezit moet zijn van een visum.

Verweerder geeft hiermee een verkeerde interpretatie aan deze bepaling en past de wet verkeerdelijk toe zij het niet een nieuwe voorwaarde toevoegt aan de wet.

Dat artikel 10 Vw stelt:

[...]

Artikel 12 bis §1 stelt:

[...]

[...] Dat in deze omstandigheden het voor verzoekster niet duidelijk is waarom haar aanvraag niet aanvaard wordt daar zij toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en volledig voldoet aan de gestelde wettelijke bepalingen van artikelen 10 en 12bis, §1, lid twee, 1° Vw.

Dat de bestreden beslissing een verkeerde toepassing maakt van de voornoemde wettelijke bepalingen en zelfs een voorwaarde toevoegt aan de wet terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen.

[...] Verzoekster is immers toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden waardoor de bepalingen van artikel 12bis §1, lid twee, 1° Vw onverwijld gelden.

Door te stellen dat verzoekster geen aanvraag gezinshereniging mag doen op basis van 12bis §1, tweede lid, 1° Vw omdat zij niet beschikt over een visum terwijl verzoekster in een andere hoedanigheid toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden schendt deze beslissing de formele motiveringsplicht en mist het elke juridische en feitelijke grondslag.

De formele motiveringsplicht impliceert immers dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dit is geenszins gebeurd in de bestreden beslissing. Verweerder is hierin duidelijk gefaald.

Een formele motiveringsplicht impliceert tevens dat de beslissingen op "afdoende" wijze dienen te worden gemotiveerd. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Verweerder spreekt in zijn beslissing over het hebben van een visum dat verzoekster over dient te beschikken terwijl zulke formulering in de wet nergens terug te vinden is. Meer nog deze voorwaarde is op geen enkele punt toepasselijk op verzoekster daar zij in een andere hoedanigheid toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden waardoor een aanvraag vanuit België toegelaten is conform de bepalingen van artikel 12 bis §1, lid twee, 1°.

Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Dat verzoekster immers zich bevond in de situatie zoals bepaald in artikel 12bis, §1, tweede lid, 1° Vw.

*[...] Dat artikel 12bis, §1, lid twee, 1° hieromtrent stelt:
[...]*

In dit artikel is nergens terug te vinden dat men dient te beschikken over een visum om onder gelding van deze bepaling een aanvraag gezinshereniging te mogen doen.

Wat men hier wel terugvindt is dat indien men "toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk" men toepassing kan maken van deze bepaling, wat het geval was voor verzoekster. Op het moment van de aanvraag beschikte verzoekster over een Attest van Immatriculatie geldig voor zes maanden, meer bepaald tot 16.02.2013.

Artikel M2 van het Omzendbrief van 21.06.2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 stelt immers:

Als algemene regel blijft gelden dat een vreemdeling de machtiging tot voorlopig verblijf (MVV) in het buitenland moet aanvragen, meer bepaald bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (artikel 9, tweede lid, van de wet van 15 december 1980).

Op deze regel bestaan er drie uitzonderingen, waarbij de aanvraag in België zelf kan worden ingediend :

1. wanneer een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit toelaat om de aanvraag in België in te dienen (aanhel van artikel 9, tweede lid). Dit wordt bijvoorbeeld verder uitgewerkt in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, meer bepaald :

- artikel 23, dat ongewijzigd blijft;*
- het nieuwe art. 25/2. Dit handelt over vreemdelingen die zich in wettelijk verblijf bevinden en die voldoen aan de voorwaarden voor verblijf vastgesteld door de wet of de Koning. (3)*

(3) Het gaat hier om de zogenaamde " technische " aanvraag voor een machtiging tot verblijf (cf. laatste alinea bij de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot

wijziging van de wet van 15 december 1980). Een analoog geval wordt voorzien voor de toelating tot verblijf, door artikel 12bis, §1,1° en 2° van de wet van 15 december 1980.

(...)
(...)"

Dat artikel 25/2 § 1 van het koninklijk besluit van 8.10.1981 inzake stelt:
[...]

In samenlezing van de omzendbrief en artikel 25/2 §1 KB. 08.10.1981 dient te worden gesteld dat indien men in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en die de wettelijke voorwaarden vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden men deze aanvraag vanuit België mag indienen hetgeen tevens letterlijk af te leiden is uit artikel 12bis Vw.

[...] Aldus kan er niet van afgeweken worden dat verzoekster op het moment van haar aanvraag volledig onder de toepasselijke wettelijke bepaling viel en wel in aanmerking kwam voor een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 12bis, §1, tweede lid, 1° Vw.

Dat dit soort motivering geenszins afdoend is. Een motivering is meer dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Dat dergelijke motivering de beslissing niet kan schragen.

Dat gelet op al het voorgaande dit middel dienvolgens als gegrond moet worden beschouwd.

[...]

[...]

[...] Door te stellen dat verzoekster geen aanvraag gezinshereniging mag doen op basis van 12bis §1, tweede lid, 1° Vw omdat zij niet beschikt over een visum terwijl verzoekster in een andere hoedanigheid toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden schendt deze beslissing artikel 12bis, §1, tweede lid, 1°Vw of op zijn minst aan machtsoverschrijding doet.

Dat artikel 12bis, §1, tweede lid, 1° Vw inzake stelt:
[...]

Dat aldus indien men "toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer drie maanden" men toepassing kan maken van deze bepaling, wat het geval was voor verzoekster. Op het moment van de aanvraag beschikte verzoekster over een verblijf van meer dan drie maanden en dus was artikel 12bis, §1, 1° Vw volledig op haar toepasselijk.

Dat artikel M2 van het Omzendbrief van 21.06.2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 stelt:
[...]

Aldus kan er niet van afgeweken worden dat verzoekster op het moment van haar aanvraag volledig onder de toepasselijke wettelijke bepaling viel en wel in aanmerking kwam voor een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 12bis, §1, tweede lid, 1° Vw.

[...] Door nu te stellen dat verzoekster, voor zover men dit zo interpreteert, dient te beschikken over een visum om een aanvraag gezinshereniging te doen voegt men een voorwaarde toe aan de wet terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen. Verweerder overschrijdt hiermee ook zijn wettelijke bevoegdheden.

Dat bovendien verweerder verzoeksters aanvraag weigert aan te nemen in de bestreden beslissing terwijl hij geen enkele bevoegdheid daarvoor heeft. Verzoekster voldoet

*Artikel 26 § 1, 2° KB. 8.10.1981/Zoals gewijzigd bij K.B.21..09.2011, stelt immers:
[...]*

[...] In casu heeft verzoekster conform de bepalingen van artikel 12bis Vw alle bewijsstukken overgemaakt aan verweerder.

*In dit geval voorziet artikel 26 § 1, 2° K.B. 8.10.1981 zoals gewijzigd bij KB.21..09.2011:
[...]*

Dat hieruit volgt dat op het moment dat verzoekster alle nodige documenten had overgemaakt aan verweerder, deze laatste geen enkele bevoegdheid had om over de grond van de zaak te oordelen en diende de aanvraag over te maken aan de Minister of zijn gevolmachtigde en verzoeker in het bezit diende te worden gesteld van een bijlage 15bis.

Dat enkel indien verzoekster niet alle vereiste documenten zou hebben overgemaakt aan verweerder deze dan pas de bevoegdheid had om de aanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen en dit door middel van een bijlage 15ter, dat ook dit niet is gebeurd (stuk 5).

Hiermee heeft verweerder de voormelde wettelijke bepalingen manifest geschonden en heeft zich bevoegdheden toegeëigend die bij de wet aan een andere bestuur zijn toevertrouwd.

De stad Halle past hier een beleid toe dat geen steun vindt in de beleidsrichtlijnen, noch verenigbaar is met de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

[...]”

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – waarvan de draagwijdte correct wordt weergegeven door verzoekster – heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. *In casu* stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet en artikel 26, § 1, derde lid van het Vreemdelingenbesluit, gesteld dat verzoekster niet alle in artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bedoelde documenten heeft overgelegd. Hierbij wordt toegelicht dat verzoekster met name geen bewijs heeft voorgelegd dat zij in het bezit is van een visum.

Verzoekster betoogt dat zij haar aanvraag om een toelating tot verblijf in België heeft ingediend op grond van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat zij hiertoe alle benodigde documenten heeft voorgelegd. Zij wijst meer concreet op het attest van immatriculatie geldig tot 16 februari 2013 waarvan zij in het bezit is. Zij betoogt dat het voor haar niet duidelijk is waarom haar aanvraag op deze grond niet in overweging wordt genomen nu zij is toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Zij stelt dat de formele motiveringsplicht is geschonden waar verweerder motiveert dat zij geen aanvraag mag doen op basis van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat zij niet beschikt over een visum terwijl zij in een andere hoedanigheid is toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Op grond van de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt evenwel op geen enkele wijze dat verzoekster haar aanvraag was gesteund op artikel 10 *juncto* artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet of dat zij uitdrukkelijk bij haar aanvraag heeft aangegeven dat zij van oordeel was dat zij zich bevond in de situatie voorzien in deze laatste wetsbepaling. De Raad kan evenmin vaststellen dat verzoekster het betreffende attest van immatriculatie heeft voorgelegd bij de indiening van haar aanvraag voor een toelating tot verblijf ter staving van de ontvankelijkheid van deze aanvraag. In ieder geval dringt de vaststelling zich verder op dat het betreffende attest van immatriculatie slechts werd afgegeven aan verzoekster in het kader van – en voor de duur van – de (behandeling van de) door haar ingediende aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Inzake deze aanvraag nam verweerder op 21 november 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit wordt in dat geval het attest van immatriculatie ingetrokken. Verzoekster kan bijgevolg geenszins voorhouden dat het attest van immatriculatie een toelating of een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden inhoudt. Het betrof slechts een voorlopige verblijfstitel, waarvan de geldigheidsduur louter beperkt was tot de tijd die de overheid nodig heeft om een beslissing ten gronde te nemen met betrekking tot de verblijfsaanvraag op grond waarvan het attest werd afgegeven en in het kader van het onderzoek of er al niet een recht op verblijf van meer dan drie maanden bestaat. Het gegeven dat een attest van immatriculatie een initiële geldigheidsduur van zes maanden krijgt, belet ook niet dat dit attest zijn geldigheidskracht verliest van zodra verweerder eerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten neemt. Zo dient *in casu* dan ook te worden aangenomen dat verzoekster zich op het ogenblik dat zij zich op 14 december 2012 aanbood bij de administratieve diensten van de stad Halle om een aanvraag voor een toelating tot verblijf in te dienen, niet langer beschikte over een rechtsgeldig attest van immatriculatie en dit gelet op voormelde beslissing van 21 november 2012. Het gegeven dat het attest van immatriculatie een initiële geldigheidsduur van zes maanden had en verzoekster deze nog in haar bezit zou hebben gehad op het ogenblik van het indienen van huidig voorliggende aanvraag – hetgeen niet vaststaat, net zomin als vaststaat dat zij deze in het kader van huidig voorliggende aanvraag zou hebben voorgelegd – doet hieraan geen afbreuk.

Op grond van de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op algemene wijze aangeeft dat verzoekster niet alle documenten bedoeld in artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet heeft voorgelegd. Vervolgens wordt meer specifiek gemotiveerd dat verzoekster niet in het bezit is van een visum. Uit deze motivering van de beslissing blijkt op duidelijke wijze dat verweerder niet zozeer concreet heeft gemotiveerd in het licht van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, doch wel in het licht van punt 2° van deze bepaling. Enkel in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet is immers – onder meer – sprake van de vereiste dat de betrokken vreemdeling, indien dit wettelijk is vereist, in het bezit dient te zijn van een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België. Verzoekster – die aan de hand van haar bespreking van de middelen zeer duidelijk aangeeft de van toepassing zijnde wettelijke bepalingen te kennen – kan hier niet van onwetend zijn. En dit des te meer nu verzoekster in het kader van huidig voorliggende aanvraag geen enkel stuk voorlegde dat zij zich op dat ogenblik bevond in de situaties zoals bedoeld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 3° of 4° van de Vreemdelingenwet. Wat punt 1° betreft, kan hiertoe worden verwezen naar voorgaande bespreking. Verder blijkt evenmin dat verzoekster zich bij haar aanvraag heeft beroepen op buitengewone omstandigheden of dat zij ouder is van een minderjarige die erkend vluchteling of subsidiair beschermde is. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat een specifieke motivering op deze punten zich opdrong.

Er dient aldus te worden vastgesteld dat verweerder in de bestreden beslissing *in concreto* heeft gemotiveerd op artikel 12bis, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, zijnde de enige bepaling die mogelijkerwijze van toepassing kon zijn op verzoekster gelet op het gegeven dat zij op dat ogenblik nog een schorsend beroep kon instellen tegen de beslissing van 21 november 2012 dat haar recht zou geven op een maandelijks verlengbaar bijzonder verblijfsdocument. Verweerder heeft evenwel aangegeven dat verzoekster niet het bewijs heeft voorgelegd dat zij beschikt over een visum, hiermee doelend op het visum zoals bedoeld in voormelde bepaling.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden aangenomen dat de motivering van de bestreden beslissing verzoekster toelaat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat aan het doel van de formele motiveringsplicht is voldaan (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.2. In zoverre verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen, evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben.

De in het eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

[...]

§ 2. [...]

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §

5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

[...]

Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

[...]"

Artikel 12bis, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.

§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

[...]"

Artikel 26, § 1, eerste en vierde lid van het Vreemdelingenbesluit luidt:

"De vreemdeling die een aanvraag voor een toelating tot verblijf indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven:

1° de voor zijn binnenkomst en verblijf vereiste documenten die aantonen dat hij voldoet aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet bepaalde voorwaarden;

2° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

[...]

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd."

Op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet is de partner van een vreemdeling met een onbepaalde verblijfsmachtiging van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits evenwel voldaan is aan bepaalde voorwaarden. De Raad merkt verder op dat overeenkomstig artikel 12bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk is voorzien dat de vreemdeling die zich in één van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen bevindt

zijn aanvraag in principe moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Het tweede lid van deze bepaling voorziet evenwel in een aantal specifiek situaties waarin de aanvraag kan worden ingediend bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats in België.

In zoverre verzoekster betoogt dat zij haar aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 12*bis*, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan in wezen worden verwezen naar bovenstaande bespreking van de formele motiveringsplicht. Hierbij werd reeds uitgebreid toegelicht dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar aanvraag om een toelating tot verblijf indiende op deze grond, laat staan dat zij in redelijkheid kan voorhouden dat zij zich bevindt in de hierin bedoelde situatie. Hierbij werd ook verduidelijkt dat dient te worden aangenomen dat de motivering dat verzoekster niet het bewijs voorlegt dat zij in het bezit is van een visum geen motivering betreft over artikel 12*bis*, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat evenmin kan worden ingezien op welke wijze verweerder door middel van deze motivering een verkeerde interpretatie zou geven aan deze bepaling of op dit punt een voorwaarde zou toevoegen aan de wet. Ook door te verwijzen naar een omzendbrief van 21 juni 2007 en naar artikel 25/2, § 1 van het Vreemdelingenbesluit toont verzoekster geenszins aan dat zij zich bevindt in de situatie waarbij zij bij het indienen van de aanvraag was gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden. Ten overvloede merkt de Raad ook op dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627).

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar uiteenzetting op geen enkele wijze betoogt dat zij zich wel degelijk zou bevinden in de situatie bedoeld in artikel 12*bis*, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zij betwist niet dat zij, teneinde een beroep te kunnen doen op deze bepaling, dient te beschikken over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België en dat zij een degelijk visum niet kan voorleggen.

Er blijkt dan ook niet dat verzoekster zich bevindt in een van de situaties voorzien in artikel 12*bis*, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4° van de Vreemdelingenwet waarin zij de aanvraag kan indienen bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats in België of dat zij zich beriep op buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in punt 3° van voormelde bepaling. Verweerder kan dan ook niet anders dan de aanvraag van verzoekster voor een toelating tot verblijf niet in overweging te nemen op grond van artikel 26, vierde lid van het Vreemdelingenbesluit.

Verzoekster betoogt verder nog – onder verwijzing naar een overtuigingsstuk 5, dat evenwel niet terug te vinden is in verzoeksters inventaris van stukken – dat verweerder de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van de aanvraag tot gezinshereniging niet heeft genomen door middel van de hiertoe vereiste bijlage 15*ter*. Dit betoog mist evenwel feitelijke grondslag, nu de Raad vaststelt dat de bestreden beslissing verzoekster wel degelijk ter kennis werd gebracht door middel van de bijlage 15*ter*. Ten overvloede wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 26, vierde lid van het Vreemdelingenbesluit enkel wordt voorzien dat de genomen beslissing wordt betekend door middel van een document conform het model in de bijlage 15*ter*. De eventuele onregelmatige kennisgeving van een beslissing maakt niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uit (cf. RvS 29 april 1980, nr. 20.300 van, Arr. R.v.St. 1980, 596).

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de artikelen 10 en 12*bis* van de Vreemdelingenwet of de artikelen 25/2, § 1 en 26 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van bovenvermelde wettelijke bepalingen blijkt derhalve niet. Evenmin wordt machtsoverschrijding aangetoond.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster tevens geschonden acht – legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de burgemeester van de stad Halle op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

I. CORNELIS